

РЕШЕНИЕ

№ 12185

гр. София, 17.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4956** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на Н. И. В. - старши полицаи при ОСПС – СДВР, подадена чрез юрк. И., срещу Решение № 1387/20.03.2024 г. по нахд № 16188/2023 г. на СРС, НО, 93 – ти състав.

Релевират се доводи за неправилност на решението, поради допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. Оспорват се изводите на съда, че извършеното задържане следвало да бъде по чл. 30, ал. 2 от ЗООРПСМ от началника на РУ, както и че оспорената заповед не съдържала конкретни фактически основания, обосноваващи издаването ѝ. Иска се отмяна на съдебния акт и потвърждаване на наложената ПАМ.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. Г., поддържа КЖ, представя писмени бележки, моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност относно претендирания от ответника адвокатски хонорар, като в тази връзка се позовава на решение на СЕС по дело С-438/22.

Ответникът – Е. В. К., чрез адв. Б., оспорва касационната жалба и моли да бъде потвърдено решението на СРС. Претендира разноски по представен списък.

Представителят на СГП счита жалбата за основателна.

Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав, след като се запозна с

обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Със Заповед за задържане на лице № 225зз-1380/16.11.2023 г., издадена от Н. И. В., старши полицаи при ОСПС – СДВР, на основание чл. 72, ал.1, т. 7 от ЗМВР, е наредено задържане за срок до 24 часа на лицето Е. В. К. във връзка с чл. 21, т. 5 и т. 6 от Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия /ЗООРПСМ/, касаещ паленето и поддържането на огън и съобр. т. 6 - хвърлянето на предмети".

С решението съдът е отменил оспорения административен акт, като издаден в нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон. Изложени са аргументи относно липсата на материалноправните предпоставки по чл. 30, ал. 2 от ЗООРПСМ за издаване на заповедта, доколкото от доказателства по делото не може да се заключи, че е необходимо да бъде да бъде обезпечено явяването на лицето пред съд във връзка с издаден срещу него акт за установяване на нарушение на ЗООРПСМ и то при установена опасност от укриване на лицето или такава, създаваща предпоставка за затрудняване своевременното приключване на производството. Първоинстанционният съд е приел също така, че заповедта не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като липсват фактически основания за издаването ѝ, като същите не могат да бъдат изведени и от документите по преписката. Според решаващия състав в приетата по делото докладна записката изложеното конкретно описание не е достатъчно пълно и ясно, за да обезпечи както правото на задържаното лице да разбере основанията на органа за задържането му и да упражни в пълен обем правото си, така и осъществяването на дължимия съдебен контрол за законосъобразност. В същата е описано участие на лицето в протест против БФС, както и действие по палене на кофи за смет от група лица, но не са посочени каквито и да било конкретни действия на задържаното лице, от които да може да се направи извод за съпричастността му към противообществена проява. От друга страна е посочено също така, че от материалите по делото не може да се изведе и наличието на провеждане на спортно мероприятие, във връзка с което да е осъществена проявата на К..

Решението е валидно допустимо и правилно. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата. При правилно установена фактическа обстановка са правилни и изводите на съда за незаконосъобразност на оспорената заповед за задържане. Обосновани са изводите на СРС свързани с приложението на чл. 30, ал. 2 ЗООРПСМ. В случая в процесната заповед е посочено, че същата е издадена на основание разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 7 от ЗМВР, съгласно която полицейските органи могат да задържат лице в други случаи, определени със закон. Като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 21, т. 5 и т. 6 от ЗООРПСМ. В ЗООРПСМ обаче е предвидено задържане за срок до 24 часа единствено в хипотезата на чл. 30, ал. 2 за обезпечаване явяването на нарушителя пред съда във връзка с издаден срещу него акт за установяване на нарушение на

ЗООРПСМ, когато има опасност нарушителят да се укрие или да затрудни правораздаването. Такива фактически основания в заповедта за задържане не са изложени, нито е цитирана разпоредбата на чл. 30, ал. 2 от ЗООРПСМ. Заповедта е издадена без наличие на материалноправно основание за задържане. В този смисъл е и практиката на АССГ обективизирана в решение по адм. д. № 2728 от 2024 г.

На следващо място съдът намира за неоснователни възраженията в жалбата, че оспореният акт съдържа фактически и правни основания за издаването му. В тази връзка съдът съобрази следното:

Задържането за срок до 24 часа е принудителна административна мярка, която в зависимост от случая би могла да има предупредително-възпиращ или преустановителен характер и се предприема с цел осуетяване извършването на противоправно деяние или прекратяване на вече започнало такова и отстраняване на неговите вредоносни последици. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 7 ЗМВР – посочена като правно основание за издаване на оспорваната Заповед, овластява полицейските органи да задържат лица и в други случаи, определени със закон. Според приложимата норма на чл. 74 ЗМВР задържането на лицата по реда на чл. 72, ал. 1 се извършва въз основа на писмена заповед, чието минимално задължително съдържание е установено в ал. 2. В процесния акт по същество липсват фактически основания за постановяването му, тъй като не е посочена каква е точно причината за задържане на лицето, като единствено е направена привръзка с чл. 21, т. 5 и т. 6 от ЗООРПСМ. В хипотезата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР безспорно административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност – т.е. овластен е да реши поставения пред него въпрос по свободна преценка, това обаче не го освобождава от задължението да изложи всички факти и обстоятелства въз основа на които е достигнал до съответното решение. Неизлагането на мотивите (причините), довели до прилагане на тази тежка мярка на ограничаване на правото на свободно придвижване, прави невъзможно упражняването на съдебния контрол за законосъобразност, включително и по отношение спазването на принципа на съразмерност, установен в чл. 6 АПК. В съответствие с Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най – късно до изпращането на жалбата срещу акта, в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, изхождащ от същия орган, но както правилно районният съд е приел, такива не съдържат в приложената по делото административна преписка.

Също така следва да се отбележи, че от доказателствата по делото-докладна записка и дадените в хода на съдебното производство свидетелски показания се установява, че на 16.11.2023 г. ответникът е участвал в протест насочен срещу ръководството на БФС. Същият не е присъствал на спортно мероприятие по смисъла на ЗООРПСМ. Не е налице спортна проява, която да е предпоставка за предприемане на действия по реда на посочения закон. Спортно хулиганство по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на Наказателния кодекс и е извършена в спортен обект или в спортна зона преди, по време или непосредствено след спортно мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие.

В случая е налице смесване на две отделни самостоятелни мероприятия в една и съща дата, и от един и същи час-едното спортно мероприятие-футболна среща между отборите на България и У., а другото протест, митинг срещу ръководството на БФС

нямащо характер на спортно мероприятие. Липсата на разграничение на характера на мероприятията, съпоставено с развилите се събития и последвалите действия на органите на реда е довело до незаконосъобразното задържане на К. по реда на ЗООРПСМ. Законовата уредба на тези две различни по своя характер прояви е в два отделни закона.

Обществените отношения, свързани с провеждането на събрания, митинги и манифестации се регулират от специален закон - Закон за събранията, митингите и манифестациите. Съгласно чл. 3 от ЗСММ в съответствие с принципите на демократичното общество събранията, митингите и демонстрациите са начин на свободно изразяване на мнения, възгледи и становища, т. е. пряко свързани със свободата на словото. Съответно нормите на чл. 5, чл. 6, чл. 7, чл. 10 от ЗСММ установяват реда за провеждане на митингите, събранията и манифестациите, а в чл. 14 е разписана административно наказателната отговорност на граждани и длъжностни лица, които нарушават установения ред. В случая от доказателствата по делото се следва, че ответникът е присъствал на протест, на който лицата са изразявали мнение против ръководството на БФС. Посочените норми на ЗСММ изрично регламентират провеждането на такъв род прояви и имат задължителен характер. Не е налице спортна проява, която по силата на § 1 от ДР на ЗСММ да доведе до неприложимост на този нормативен акт в процесния случай.

От своя страна правната регламентация уреждаща мерките за опазване на обществения ред, както и мерките срещу противообществени прояви, извършени при провеждането на спортни мероприятия е в ЗООРПСМ. Спортни мероприятия по смисъла на този закон са всички публични прояви, които се провеждат на обществено място и имат спортно - състезателен характер, съгласно чл. 2а от ЗООРПСМ. Протеста на 16.11.2023 г. дори проведен на обществено място няма спортно - състезателен характер, не представлява по същината си спортна проява, не е проведен на спортен обект по определението дадено в § 1 от ДР на ЗООРПСМ и не попада в обхвата на спортна зона, съгласно § 2 от ДР на ЗООРПСМ. ЗООРПСМ не е приложим в случая, защото не става въпрос за спортно мероприятие по смисъла възложен в този закон и дори и да е извършена някаква проява от настоящия ответник същата не се обхваща от разпоредбите на ЗООРПСМ. Проява, която не е извършена в спортен обект или в спортна зона преди, по време или непосредствено след спортно мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие не представлява спортно хулиганство по смисъла на ЗООРПСМ. Разширително тълкуване при налагане на ПАМ е недопустимо. Това води до извод, че процесната заповед е издадена в нарушение на материалния закон. От друга страна, както правилно е приел и първоинстанционния съд в случая не е доказана и съпричастност на лицето към вменената с акта противообществена проява свързана с паленето и поддържането на огън, както и хвърляне на предмети. Липсват каквито и да е доказателства, от които да видно конкретното лице как и от кого е разпознато, съответно такива, от които да е видно какви фактически действия и на кое място е извършвало в условията на масова суматоха. В докладната записка липсва каквато и да е конкретика освен, че е ескалирало напрежението и група от около 200 човека са палили кофи за смет и са хвърляли предмети към полицаите. По делото нито с преки, нито с косвени доказателства се установи твърдяната противообществена проява /спортно хулиганство/ по смисъла на чл. 21, т. 5 и т. 6 от ЗООРПСМ.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав намира касационната

жалба за неоснователна, а решението - правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на касатора се дължат разноски, представляващи договорено и платено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, като съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар, доколкото същият е доста под минимума предвиден в Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения за този вид дела.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1387/20.03.2024 г. по нахд № 16188/2023 г. на СРС, НО, 93 – ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. В. К., ЕГН [ЕГН], сума в размер на 500 /петстотин/ лева – разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: